

## Patron Jönssons memoarer.

— AF —

SIGURD.

(Forts. från förra numret).

— Tror du inte att jag sagt mig allt det der själv? Men mitt hopp var att det inte skulle stå så klart för er unga. Nu har jag emellertid fått rent besked af dig och... skall jag vara fullt upprigtig så... inte blir det något hjerteband som slites hos Emmy heller, om det här... om det här skulle komma af sig vid ingången. Men du får inte tänka illa om mig heller! Jag är gammal och orolig för hvad det skall bli af flickorna en gång jag är borta, och jag hoppades att allt skulle bli väl.

Vi hade nu kommit tillbaka till gården. Der var allt lugnt och stilla utan i kokstugan. Rullgardinerna hängde nedfallna och orörliga i de fyra fönstren till flickornas rum.

Jag tittade uppåt fönstret, jag tittade på vägen åt stn och till sist tittade jag på gulden fränberg. Och en bra slät figur måtte jag för visshen ha gjort, ty den fick genast sitt vanliga skalkaktiga uttryck i ögonvårn och sade, precis som om han svarat på en fråga:

— Ja, det gör an, om du så vill! Jag skall framföra din helning och reda upp saken det bästa jag förstår.

Om en timme kom jag inånkandes i stan från norra vägen. Aldrig har jag, med respekt till sägandets, känt mig så stubbansad i hela mitt lif. Rymd som en tjuv utan att taga farväl! Gripit till flykten från fastmo, svagskor och frökost!

Men det kan inte hjälpa ändå att jag kunde mig såsom en den lyckligen undslupen stor fara. Emmy har jag sedan återställt blott en enda gång, mina ä motbok ständigt, ostridiga kronor 1.278.96 deromt aldrig. Men jag anser det vara godt pris för två människors lycka.

Ja två, ty även Emmy har blifvit lycklig. Fem år senare såg jag henne i Katrineholm på en jernvägsresa vid kaffebordet i matsalen med en liten fortjusade tvåarspelt i knäet. Sjelf var hon vacker som aldrig förr och ögonen strålade af glädje och lefnadsmot. En smart, mörk och ståtlig man stod och sökte ut kakor ur korgen af de två och såg på dem med blickar, som inte medgafvo något tvifvel om att de ju icke voro hans välfärgna egendom.

Jag skändes som en stolle, nyligen utkörd hund, men kunde ändå inte förstå hella mitt lif låta bli att gå fram och helsa och bli presenterad. Och så passade jag på då den vackra, smarte gick efter pisen, och hvistade ett barnsligt, dunt och otympligt:

— Föråt!

Hvart Emmy å den vackra, svarte kastade en blick full af sol och lycka och kärlek, tryckte min hand varmt och innerligt och sade:

— Tack!

Hon kunde med skäl tycka att jag var dum, och jag kunde ju misstänkt att hon ville vara hänförlig, men det föll ingen af oss in, och ha vi någonsin hållit af hvarandra i lifvet, så var det just då.

Men jag springer ju handelserna i förväg. Det gick flera dar efter det jag hemkommit från Björka, under hvilka jag gick omkring i boden och var hymmelkantig och konstig. Och det var tysta, ensamma nätter då det svarta, vackra hufvudet tittade på mig genom mörkret och förvånade mig. Men jag begriper an i dag inte hur det var eller hur det gick till, det svarta hufvudet ljusnade, de tjocka, mörka flatorna blefvo blonda, och de flammande, blixtrande ögonen tittade mot mig milda och blå. Minnen doko upp och sjönko undan, och tåst jag på fem veckor inte gick bort i en enda familj, har jag knappast i all min lifstid utgått så mycket med frimurser som då i min ensliga soffkamraren, der ingen levande varelse fanns mer än flugorna och jag.

Jag fann till sist att jag måste hitta på något att förströ mig med. Resa till en badort skulle jag nog haft råd till, men ej till den skada min fränvaro skulle vållat affären. Och så, utan att jag riktigt hade klart för mig hvarför och huru, sprängde mina bruntar en lördagskväll i högssommar i genon den hvita, granna porten till Holsäkra gård.

Det var sex år sedan jag sist såg de gamla vännerna, men handslagen voro lika varma och blickarna tindrade lika vänligt, fast der kommit snö i håret på nämndemannen och mor Lena.

— Det var rätt och kärt frammande! Stig in... patron!

— Får jag inte beta Nils som förr!

Jo det fick jag och ett famntag af mor Lena på köpet.

Der tittade nyfikna ögon och stuckos in större och mindre hufvuden i dörrarna för att skåda den långväga gästen. Alla voro de blonda och ett af dem kom mig att hastigt spritta upp.

— De är Elin, Hon är sjutton nu. Kom in och helsa, Elin, sa nämndemannen.

Jaså, det var lilla-syster, som var så upp vuxen nu. Och så satte jag mig med att vänta igen utan att veta hvad jag väntade på. Till sist frågade jag:

— Och Hanna, har är hon?

— Kors, ja det var sant, mor! Hon får lof komma hem. Hon är på hostagille i Södregård, der di dansa kring midsonmarstången, som di satt nytt lof och nya blommor på. Lina får springa efter henne.

— Nej, det voro synd att störa hennes nöje. Kunde inte vi i stället gå dit och se på dansen? tyckte jag.

Jo, det mötte inga hinder.

Vi gingo genom åkergräset öfver åsen i oxhagen och så fingro vi höra blöden i ådalen nere vid Södregård. Det var en ståtlig midsonmarstång och riktig dansbana af bräder, och "polkettan", hvilken just då letat sig ned från salongerna till bondehem och lekstugor; pågick med full fart. Långa behöfde jag inte söka bland de hvirlfande paren, imman jag upptäckte Hanna. Hög och blond, smart men kraftig, sväfvade hon fram med osökt naturligt behag och bar käckt sitt vackra hufvud med det ljusa, glansande håret. Hon var varm och röd, men de stora, blå ögonen voro lugna och hennes dans var,

trots de tjugovå åren, ännu tydligen barnets, som dansar bara för dansens egen skull.

När "polkettan" var slut, ville fadren sega henne, men jag höll honon tillbaka och drog honom med mig bättre bakom träden, der vi fattat posto. Jag ville se huru den vackra, stilla flickan skickade sig bland den öfriga ungdomen, utan att veta om vår närvaro.

Hvart blef jag så glad då hon efter dansens slut alltid gick bort till de äldre kvinnorna, som skådade nöjet, eller också tog en annan ung flicka om lifvet och gick fram och åter utmed bradden? Hvarför log jag då fadern bekäglige hvistade:

— Ungdomen töcker att Hanna å stursker å vell va för möcke för sej sjelver!

Så gneds fiolen åter till en vals, som jag kände väl till, en af de der gamla med riktig "knyck" uti.

"Uppbudningar" i förväg voro ännu då och långt senare en okänd sak i bondehem och på lekstugan. Den flicka, som ej för ögonblicket hade en gosses arm om sin midja, hon var också för visso "ledig".

Derför sprang jag bara fram, lade armen om hennes lif och hvistade:

— Får jag, Hanna?

Hon ryckte till och blef blossande röd, men kände igen mig gjorde hon genast; och så dansade vi ut.

Der voro både studenter och inspektörer och en länsmannskrivare förut, så att "stadsherrens" deltagande i nöjet väckte ingen annan uppmärksamhet än derför att han var främling, helst min danskonst har var fullkomligt på sin plats.

Vi dansade många danser tillsammans, och ju skummare sommarkvällen blef, desto klarare blef det mig, hvilens det blonda hufvudet var, som med ungdomsminnets starka magt trängt undan de blixtrande ögon och de mörka flator. Hvad hon kom ihåg mig väl, och hvar ord vi talat under mitt besök vid pisen för sex år sedan! Hos henne derute i lugnet och stillheten, med de få nya intrycken hade ungdomsvännens bild tydligen ej fått blekna så mycket som hos mig.

Nämndemannen tröttnade nu att stå och se på och gick hem. Vi voro således ensamma på hemvägen öfver åsen. Somnarnatten var blid klar himmel, långt borta brusade än förbi fallet vid en kvern, och doften af vissnande gräs trängde fram från fälten. Vi gingo tätt, tätt intill hvarann.

— Mins du, hur du alltid torkade min tröja och varnde mjölk åt mig på vinterkvällarna, då vi kommo hem till er, handlare-Lars och jag?

— Ja, Nils.

— Kommer du ihåg när, du var liten, och jag satte upp dig på Palle och ledde honom ändå till kvarnen? Hon kom ihåg allsammans.

— Mins du när vi gingo på åsen den påsken jag var här?

— Ja, Nils, men... det är så rysligt, rysligt längesen....

Rosten darrade som af en undertryckt snyftning, och när jag såg upp på henne voro hennes kinder hvita som halslinningen under hennes lilla klutna haka.

Der klang ett jubel genom mitt unga, varma bröst! I sex långa år hade jag egt den dyrbaraste skatt utan att ha förstått att öppna låset, bakom hvilket den godes! —

— Men nu är jag här! Nu är jag här, min egen älskade, lilla kara flicka! Hvistade jag i hennes öra, och eftersom jag ändå var i de trakterna tryckte jag den första kyssen på hennes lilla, darrande mun och slöt henne i mina armar.

— Så sutto vi länge tysta på en sten vid vägen, tätt tryckta intill hvarandra.

— Tror du det skulle vara mycket svårt att rätt snart kunna far och mor och ditt kara barnlöshem?

— Det vet jag inte.

— Skulle du kunna tycka om det inne i staden och de många nya förhållanden, som möta dig der?

— Det vet jag inte, Nils.

— Men min egen lilla hustru vill du bli och följa mig och älska mig?

— Ja, Gud välsigne dig Nils, det vill jag.

Och på det viset kom det sig, att jag, som varit så glad och stolt öfver att vara "min egen", bara förfel det i några hastigt flyende år, för att sedan blifva hennes, helt och hållet hennes, som spridit sin kärleks solken öfver hela mitt lif, och bibringat mig den innerliga öfvertygelse, att om det finnes något ordspråk, som talar såmt, så är det just det som säger att "lika barn leka bäst."

VI.

Famåt och uppåt.

Vi hade ingenting att vänta på. Mor Lena hade börjat med "utstyrseln" sangligt med det Hanna började lära känna bokstäfverna och var nu kommen ett godt stycke på den tredje dottrens linneskåp. "Grannlåt och finhet och hollands och lakan, som en kan dra genom en fingerring, fän I sjelfva skaffa er, om ni vill ha. Här ä' det som ja vet håller, för ja har sjelf spunnit det mesta," sa hon med berättigad stolhet, då hon visade oss allt hvad hon dragit ihop till sin Hanna.

Bröllopet stod på hosten i September och är i alla ett lifst minne, utom det att bror Johannes, som i likhet med mina båda andra syskon var med på det, så ofta halsade på vid det stora slagbordet der våtvarorna stodo, att han måste gå till sängs några timmar tidigare än vi andra.

Men ännu djupare än den vackra, landliga bröllopsfesten i det tjäcka Holsäkra har hemfärdens, bröllopsresan, präglad sig i mitt minne.

Nu ska folk göra bröllopsresor till utlandet, på Rhen, på Medelhavet till Rivieran; och hotellerna gömma och jernvägsvagnarna fara landet rundt med heliga, lifviga minnen. På den tiden nöjde sig folk, som både hade och voro mycket mer än Hanna och jag, med att resa direkt till det nya boet från brudens föräldrahem. Fyratusen kronor har jag redan lagt af till min Alberts bröllopsfärd med sin hjertevän, men jag är inte säker på att de få så roligt som mamma och jag, då vi

förto direkt från Holsäkra hem till stn efter våra egna bruntar och hade egen matsäck, som mor Lena lagat till, och inte gifvo ut mer än 37 öre till tre halfvor öf, som vi skickade Lars Petter efter in på Ljungskärs gästgivarvärd.

Jag kände till hvarje stuga, hvarje krok på vägen. Här hade jag, ömklig, liten och bläfrusen, krupit ihop på knallrelaslet, svept in mig i Pälles täcke och sökt betäckning mot den piskande snöstormen bakom Lars handlars rygg. Här hade jag, som herre på egen packvagn, tronat högt uppe å pressmeningen i ård vargskinnspås, och här åkte jag nu i vår lilla nymålade trilla efter egna bruntar med min Hanna vid sidan och såg in i hennes blå ögon tills jag höll på att glömma både tomma och väg, och pekade med piskan till höger och venster och pratade och beskref.

Vi hade gifvit oss af från Holsäkra strax efter frökosten tredje dagen efter bröllopet. Värdet var gudomligt vackert och de gulnade...björklöven glänste som guld i Septembersolen. Ptro! Här var mitt gamla rastställe. "Skynda dig, Lars Petter, och knapp upp fotsacken åt frun!"

Hvar gång jag så "frun", rodnade Hanna, om det nu var för det ovana i att vara gift eller för det hon var bondets och fanns det alltför för fint, har jag aldrig frågat henne.

Så gingo vi ned till kanten af en insjö, tog vagnsdynan till bord och vagnslådan till buffet och intogo vår första måltid på tu man hand. Solen sken och fåglarna sjöngo. Vattnet var klart och genomskinligt och hade detta lätta, oroliga utseende, som det får på hosten när nätterna bli kalla och blåsten hård emellanåt. Våg på våg hoppade förbi våra fötter, skimrande i stupande solstrålar. Jag kan aldrig tro att det är mycket vackrare vid Medelhavet.

Det var en herrlig bankett, och huru gitigt följde jag icke sen, der jag låg utsträckt på rygg i lingonriset, Hannas mjuka, omedvetet behagliga rörelser, då hon plockade ned allsammans i vagnslådan igen! Så skulle jag hjälpa henne, så smudgade våra fingrar vid hvarann, så fög der elektriska gnistor från hand till hand och så kysstes vi.

Två gånger måste Lars Petter förkunna att "här'st sleekat i seje siste hafrakornen länge sen", innan vi bröto upp.

Men när vi så kommo ut på slätten söder om denna lilla stad, som då räknade ungefär fyra tusen invånare, hade öljektorer en ås sidan gatan och saknade trottoarer, blef Hanna slagen af dess storhet och prakt och våldighet, att hon kröp tätt, tätt intill mig och sa:

— Det var förskräckligt, Nils, hvad här är stort och fint och förnämt! Jag är så rädd, Nils. Här får du aldrig, aldrig gå ifrån mig!

Ståtligt skramlade vi in öfver stora torget, veko af nedåt Strandgatan och in på gården, der jag hade min butik. Här lilla trerumslägenhet i andra våningen blef ej ledig förrän den 1 Oktober; tillsvidare voro vi hänvisade till kontoret innanför boden och mitt lilla sofrum innanför kontoret.

Soffan kunde dragas ut för två och jag hade köpt en ny spegel för hlla 15 riksdaler — det var allt.

Jag läste farstodören väl, affärdade min gamla stalserska, som tagit emot oss, tände lampan öfver pulpeten och gick ut i boden efter portvin och mina bästa smyrna filon; och som jag inte då ännu var den talare, jag sedan blifvit, så sade jag blott: "Gud välsigne dig, kära älskade lilla hustru!"

Nu hade jag ett lyckligt hem och en tryggad ekonomi och skulle kunna vara alldeles nöjd, om nu inte människan blifvit så danad att hon alltid skall fiska efter det hon inte har.

Det var då för andra eller tredje gången efter stadsfullmäktighetsinstitutionens skapande halva antalet af stadens fäder skulle väljas om, som äregrighetsens ande för in i mig på fullt allvar. I skolrådet var jag förut. Men Westergren, jernhandlaren medt öfver, han var stadsfullmäktig, och skrad-lare Lundell, som inte hade mer än två-gesäller på verkstan, han var stadsfullmäktig, och jag kunde ej begripa då och begriper för resten inte än att de just voro klyftigare än jag.

Jag skäms nästan att tala om det, men jag, som hvarken för tandvård eller gikt eller dåligt samvete varit hindrad i mitt sofvande, jag började ligga vak en om nätterna och fundera på huru jag skulle kunna få min hand med i stadens affärer.

— Du ä' bestämde sjuk, Nils? tyckte Hanna, som väskade af mitt vridande och vändande.

— Visst inte! Ja' sofver, kara du,

svarte jag.

Nu är det inte så svårt för den, som vill komma in i politiken, för nu ha de både nykterhet och ny-evangelism och sant frimne att välja ibland och slå sig på; men på den tiden hade vi hvarken nykterhet eller vidare frimne här i landet. Efter moget öfvervågande beslot jag mig derför att beträda sparsamhetens väg till odödligheten. Inte så att jag blef sparsamare för egen del. Tvärt om, jag bjöd till höger och venster och motsade aldrig någon, och de som hade stora röstetal, de kunde pruta så mycket de ville i min butik. Och ja bad Hanna att hon alltid skulle köpa vårt kött hos slaktare Månsson på söder, och inte se så noga på priset, för Månsson var en nägtig man i södra förstaden och hade folkets öra.

Nej! det var sparsamheten i det offentliga, sparsamheten med allmänna medel, som jag måste idka för att göra mig fördelaktigt bemärkt.

Till den ändan reserverade jag mig i skolrådet mot stora skolsalens ommålade för en kostnad af riksdaler 57.75, och när saken kom före på kyrkostämman, upplät jag min mun, talade och sade:

— Herr ordförande, mina herrar!

Inom skolrådet har dristat reservera mig mot denna dyra och onödiga reparation, emedan det enligt min mening någonsång måste sättas en gräns för slöseriet med allmänna medel här i staden. ("Bra!") Ja, jag säger slöseriet, mina herrar, och vägar till försvaret för det stora ordet erinra om de nya polismössorna till 7 riksdaler stycket, om den nya ringumren kring kyrkogården, de dödas hvilstad, som skalden så vackert säger, och hvilken godt kunde givts halfannan fot smalar, om den alltför dyrbart utstyrd pumpen på torget och om soffornas i våra promenader målände med bästa

sljefärg af stadens finaste färgkonstnar, då en enkel grundstrykning af Kalle på fattighuset nord varit nog. ("Mycket sant!")

Jag älskar folkets barn, mina herrar, jag vill att de skola ha upplysning och att de ej skola sitta i skolan med tomma magar. Om Herren låter mina egna barn leva tills de hinna skolåldern, så skola de ha sin grundläggande undervisning i vår folkskola och sitta knä vid knä med de kära små i våra fattigaste hem. (Långt, gillande mumle från soderborna nere vid dörren.)

Men är det rätt att genom luxuös inredning af lärarummet, genom granna färger för mer än ett halft hundra kronor draga barnens lättrorda sinne från den nödiga uppmärksamheten på undervisningen? Är det rätt att göra skolan så mycket vackrare än de fattiga hem, hvilka de flesta bland folkskolebarnen tillhåra, att de små kanske komma att vantrivas i hemmen och missakta de fattiga, men hederliga och aktningsvärda människor, som gifvit dem lifvet?

Salen har på den tid skolhuset var privategendom varit en rik och ansead mans matsal. För min del finner jag den ännu ganska vacker. "Men färgerna äro afnotta", säger man. Jag svarar med den önskan: Mätte blott inte de lärdomar och samningar, hvilka på det rummet af skickliga och nitiska lärare implantats i späda hjertan, notas bort af ett lif, i hvilket finnes mer än nog af flard och präal, utan att börja dermed i folkskolan! ("Mycket bra!")

Skolrådet med kyrkoherden i spetsen blef stukt, min, reservation bifölls och skolsalen stod der blockig och grym i åtta år, tills jag en gång till mer följdeslag på egen bekostnad för dubbla summan tog och lät göra den snygg och kom i tidning för det under rubrik: "En upplysnings malsman, vän och främjare."

Men när jag gick hem från stämman den kvällen och i dunklet på gatan hörde "folkets mening" om mitt uppträdande, njöt jag för första gången af popularitetens och arelstynadens fröja.

— Patron Jönsson å sparsamhetsvän å en folkets man, så söderborna.

— Hvem f—n kunde tro Jönsson om att slänga käft så pass! hörde jag en priffekamat mumla till en annan i sjelfva trappan.

O hvad jag njöt!

— Han talte, min själ bra. Jönsson är en förmåga. Klar och redig, och det behöfs nog för att hålla igen i det vilda slöseriet. Har du hört att nu vill stadsfullmäktige bygga tvåtåhus nere vid sjön så att pigorna ska slipa blöta tärna? sa svarfvere Nilsson till skradlare Åslund.

Jag rådde ryggen och gick med spänstiga steg.

— Hvad bara satt! Den beskedliga människ— Det var det värsta svammel jag hört i hela mitt lif!

Det var gamle kyrkoherden, som utlat sig så till rådmann Ström. Men inte gjorde det mig nedslagen! Den besegradens bitterhet och afundsjuka, naturligtvis!

Strax derpå hade vi den stora representationsföreläsningen 1865. Lågt i förväg hade Pettersson & Co och Fernlund & Son och jag och några till kommit öfverens om, att vi skulle illuminera när telegammlet kom, i fall det De Geerska förslaget kom ifrån 'et med lifvet. Det kunde inte tusen tro då, att det var så rysligt illa skrivet och kunde läsas på så många sätt och göra både landshöfvingar och andra stora bekymmer!

Telegammlet kom, förslaget var igenom. Hurrah!

— Å ni förbarmade, som vill ställa ljus i fönstren för det eländet! sa rådmann Ström. Ska ni borgare jubla, för att borgerskapet har begått politiskt självmord, hvast?

Då varde Pettersson & Co betänksam, ref sig i hufvudet och hvistade:

— Du Jönsson, hva sto der egentligen för något i det der förslaget, som har gått igenom?

— Bry dig inte om den der byråkrats dumhet, utan tänd bara på i både bostad och butik, svarade jag.

När jag sprang upp för trappan mötte Hanna mig, röd och varm, och sa:

— Jag har ställt alla våra ljusstakar i ordning, som du sa, men de räckte inte långt, utan så har jag också satt ljus i buteljer och klädt buteljerna med blomkrusapper.

Jag kysste min fyndige älskling och vi skyndade att tända öfver allt. Der fattades ändå ljus till i ett par handbuteljer! Men blommapperna voro slut. Då drog jag, med den sinnesnärvaro, som är stora man egen i afgörande ögonblick, af mig båda manschetterna och satte buteljerna i dem på fönsterkarmen. Det tog sig rätt natt ut.

Hanna stod tankfull i vårt lilla förmak.

— Det går till öfver tre riksdaler, Nils.

— Ja, Hanna, men det sker för fosterlandet. S—fosterlandet är räddadt, förstår du?

— Hvarifrån då? sa Hanna, men jag hade inte tid att förklara det för henne, utan skyndade ned på gatan.

Der sa alla, att jag, Nils Jönsson, illuminerat alla vackrast och var en folkets man och att gamle baron Drakenkamp och rådmann Ström som demonstrerat med mörka fönsterrader, fått sina rutor soderlagna af ett frigjort folk.

Men stadsfullmäktige valet stundade och man är aldrig säker om att ha gjort nog för sin odödlighet. Jag insände derför till "Nälköpingsbladet" följande kommunalpolitiska, strängt anonyma bit:

"Hvad är meningen?

Bland revisorerna af stadens räkenskaper märkes afven brodern till en svåger till dratskannarens vice ordförande. Männe han skall med nödig omsigt och ovelid nagelfara dratskannarens räkenskaper? Skall han bli ett sådant slagregemente i Hälköping, att all mætt lägges i handerna på en enda familj? Åro de offentliga förordandeuppdragen i detta samhälle monopoliserade för vissa slägt?

Hvad är mening?

Ni J—ss—n."

— Jag gratulerar dig. Det var en förskäddt skarp och väl skriven artikel, sa Pettersson & Co, då vi träffades på stadshuset samma dag "Nälköpingsbladet" kommit ut.

Fortsättning.

## Anfal.

Baby hade från två till sex anfal hvarje dag.

Led förfärligt.—Läkare kunde ej kurerä.

Dr. Miles' Nervine kurerade honom.

Drags, nervös, kläglig barn behöfva en sådan behandling, som endast Dr. Miles' Nervine ger. Om denna frägnings främmande, utveckla de sig till fallandhet och spänner. Hvarje moder bör vaka sina egna och barnets nervar genom Dr. Miles' Nervine, ett verkligt specifikt för alla nervösa åkommor. Läs följande:

"Mitt lille goss var 15 månader gammal och hade af klump i halsen och öfver. Det kunde vara sommartrygga två eller tre dagar. Föret var tre timmar kläglig, men efter två veckor gingo igen af de medelstora, dockas gat mig, såsom nytt. Vi antillade en annan doktor, men hans mediciner gjorde inget nytta och vi antillade ännu en annan som sade, att det var något fel med ryggraden. Vid det laget var barnets kropp således förkruppt, hans ryggrad var krökt och hans hals och öfver voro dömda. Hans läkaren voko förfärlig, och han hade från två till sex anfal om dagen. Jag höll på att taga Dr. Miles' Nervine för barnet och såg, att det afven rekommenderades för framprakt och kläglig drags efter, om det så kunde hjälpa honom. Alla tre läkarna hade uppför ett hoppet. Nu höll drags kurerade andan och en drags till kurerade honom fullkomligt. Han är nu en stark, frisk goss och går i skolan. Jag har väntat på att om sjukdomen skulle återkomma, inoas jag skref, men det har den ej. Jag kan sig mig till Dr. Miles' Nervine. Ty jag vet, att det sådant som det är." Mrs. Ursula Nelson, Lansing, Ia. Alla apotekar kläglig och garanterar förra drags Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och klägliga åkommor. Address Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

**YOUR FORTUNE TOLD FREE**

Skicka 2 cents i frimärken med uppgett på för försänding och skall du få veta din egen framtid. Alla som vill veta sin egen framtid, skicka 2 cents i frimärken med uppgett på för försänding och skall du få veta din egen framtid. Alla som vill veta sin egen framtid, skicka 2 cents i frimärken med uppgett på för försänding och skall du få veta din egen framtid.

SVENSK ALMANACKA OCH KALENDER för 1906, utgifven af Nielsen & Lundbeck, 24 State St., New York City. Pris 10 c. ex. frimärken, har nu utkommit. Detta häfte, som har kalenderform, är så vildigt och innehåller, förutom fullständigt almanacka, en mängd statistiska uppgifter om Sverige. Öfversikt öfver alla världens länder. Kongresser, Arliga beviljningar, Arbetstagar i olika Stater, Världshistoriska minnesdaggar. Har lifvet tillbringas, Parader och sådant. Föreläsningar på engelska i följande Stater, som gifvas öfver samt flera andra nyttiga och intressanta artiklar. Boken skänkes till enhvar, som till Nielsen & Lundbeck, 24 State St., New York, skickar en adress och fyra cents i frimärken. För 30 cents skänkas 10 exemplar. Skrif i dag.

**40 Lökar, 25c**